

Mgr. Robert Cholenský, Ph.D.

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p – Advokát je plátcem DPH

Nejvyšší správní soud

Moravské nám. 611/6
657 40 Brno

Sp. zn.: *(nepředchází)*

Žalobce: **Pavel Matějný**
Na šancích 203
735 61 Chotěbuz

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Žalovaný: **Magistrát města Havířova**
Svornosti 86/2
736 01 Havířov

Kasační stížnost

**žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2013,
č. j. 22 A 92/2013-14,**
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky

Soudní poplatek: žádost o osvobození v textu kasační stížnosti

Plná moc: ve spisu

Bez příloh

I.

[1] Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2013, č. j. 22 A 92/2013-14 (dále jen „**napadené usnesení**“), bylo rozhodnuto, že soud žalobci nepřiznává osvobození od soudních poplatků v řízení o správní žalobě, jíž žalobce brojí proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova, Odboru vnitra a živnostenského úřadu, ze dne 6. 8. 2013, č. j. OVV1/65067/13/Vž.

[2] Protože napadené usnesení není v souladu se zákonem, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodu vadného právního posouzení věci podle § 103 odst. 1 písm. a) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže ani v jedné své části obstát jako souladné se zákonem, resp. jako ústavně konformní.

[4] Krajský soud nejprve uvádí, že „žalobce v krátké době (od 25. 7. 2013 do 12. 8. 2013) podal u soudu žaloby ve věci tří shromáždění, vesměs svolávaných žalobcem (věci jsou vedeny zdejší soudem pod sp. zn. 22 A 86/2013, 22 A 87/2013 a 22 A 92/2013), přičemž v poslední žalobě (ve věci 22 A 92/2013) je žalobce zastoupen advokátem na základě plné moci a v této žalobě uvádí, že na svolávání shromáždění se nepodílí sám, spolupracuje v této činnosti nejméně též s J. T. I v ostatních žalobách pak používá v závěru množného čísla: »Požadujeme zrušení zákazu.«“

[5] Skutkové zjištění, že žalobce se na pořádání shromáždění nepodílí sám, ale spolupracuje při tom s dalšími osobami, je sice správné, avšak z hlediska posouzení oprávněnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků irelevantní: poplatníkem je žalobce, nikoli osoby, s nimiž spolupracuje, přičemž povinnost žalobce doložit v řízení o správní žalobě majetkové poměry nejen své, ale i všech dalších osob, s nimiž je ve styku, nevyplývá ze žádného právního předpisu a takovou povinnost, soudem I. stupně *implicitě* dovozovanou, nelze než hodnotit jako značně absurdní. Podobně bez významu je, jestliže žalobce, právní laik, v některé své předchozí žalobě použil formulaci „*požadujeme*“ namísto kanonického „žalobce *požaduje*“; žalobce nenahlíží, jaké by to mohlo mít důsledky pro důvodnost jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků.

[6] Soud I. stolice se dále pouští do úvah ohledně četnosti žalobcových žalob podobného druhu, uváděje, že „četnost sama však nemusí ještě nutně svědčit o samoučelnosti žalobcových podání; jsou-li tu však i další okolnosti týkající se dané věci, může již svědčit v jeho neprospěch.“ Žalobce k tomu podotýká, že žádná z jeho žalob není frivolní, ale tyto se odvíjejí od

rozhodnutí správních úřadů, které zakazují jim svolávaná shromáždění občanů. Počet žalob je tedy prostou reflexí těchto nezákonných rozhodnutí a žalobce podáváním žalob proti nim toliko chrání své ústavně zaručené shromažďovací právo. Úvahy napadeného usnesení jsou i v tomto případě mimo rámec zákonnosti, resp. ústavnosti.

[7] Totéž se vztahuje i na další odstavec napadeného usnesení, ve kterém soud I. stupně postuluje, že *„osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím nemajetným osobám vést bezplatně spory dle své libosti, nýbrž zajistit, aby v případě, kdy nemají dostatek prostředků, jim tento nedostatek nebránil v účinné soudní ochraně za situace, kdy je na místě, aby soudní spor vedly, neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životní sféry.“*

[8] Odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu o možnosti nepřiznat osvobození od soudních poplatků právnickým osobám je rovněž nemístný: jak soudu I. stupně bezpochyby neušlo, žalobce je osobou fyzickou, nikoli právnickou.

[9] Napadené usnesení dále uvádí: *„Krajský soud nepochybňuje, že žalobce sám je osobou nemajetnou, nemůže však pominout, že žalobce podle obsahu všech podaných žalob nevyvíjí svou činnost spočívající ve svolávání shromáždění sám, ale v součinnosti s dalšími osobami, nejméně s již uvedenou J. T.“* Pomineme-li skutečnost, že krajský soud nijak nezkoumal otázku osobních, majetkových a výdělkových poměrů ani J. T., ani dalších osob, v součinnosti s nimiž žalobce svou politickou činnost vyvíjí, nelze neponechat bez kritické zmínky fakt, že krajský soud tak fakticky přenáší poplatkovou povinnost ze žalobce na osoby, s nimiž tento spolupracuje, aniž by arci těmto osobám přiznával v řízení jakákoli procesní práva.

[10] Napadené usnesení pokračuje: *„Současně krajský soud zohlednil skutečnost, že předmět řízení (zákaz shromáždění) se nikterak nedotýká životní sféry žalobce tak, že by ohrožoval žalobcovu existenci či jeho důstojné životní podmínky. Zákaz shromáždění pak nepředstavuje ani zásah do žalobcovy – již tak skrovné – sféry majetkové. Lze tedy konstatovat, že žalobce se věnuje svolávání shromáždění jako své volnočasové činnosti (podobně jako svůj volný čas tráví jinou než výdělečnou činností zahrádkáři, myslivci, dobrovolní hasiči, amatérští sportovci, rybáři, modeláři, atd.), aniž by měl na tuto volnočasovou aktivitu zajištěn dostatek finančních prostředků – v tom spoléhá na stát.“*

[11] To je však opět zcela nepřiléhavý a vpravdě nemístný závěr: hovořit o politické činnosti jako o *volnočasové aktivitě*, v jedné řadě s rybařením, modelářstvím nebo myslivostí, svědčí o nepochopení významu politické angažovanosti občana v jeho ústavněprávní dimenzi, a tvrdit, že žalobce požaduje po státu, aby mu tuto aktivitu financoval, pomíjí skutečnost, že výdaj způsobený povinností zaplatit soudní poplatek si nezpůsobil žalobce sám, nýbrž vznikl až v důsledku nezákonného rozhodnutí o zákazu jeho shromáždění.

[12] Skutečnost, že žalobce je v řízení zastoupen advokátem, již mu krajský soud rovněž přičetl k tíži, je jednak irelevantní – krajskému soudu není známo a ani nezkoumal, za jakých podmínek jsou žalobci tyto služby poskytovány –, jednak taková úvaha představuje zásah do žalobcova ústavně zakotveného práva na právní pomoc: soud I. stupně se jistě nedomnívá, že by povinností nemajetných žalobců bylo jednat bez právního zastoupení, případně být zastoupeni toliko advokáty *ex offio*.

[13] Závěrečná úvaha krajského soudu, že činnost osob ze žalobcova okolí je obdobnou činností spolku nebo jiné neziskové právnické osoby, a je tedy jejich povinností počínat si tak, aby pro svou politickou (v dikci napadeného usnesení: „volnočasovou“) aktivitu měly dostatek finančních prostředků, je jen opakováním předchozích nesprávných závěrů a nemůže obstát.

III.

[14] Na okraj je arci dlužno podotknout, že napadené usnesení ilustruje rizika praxe, kdy kasační soud ve své judikatuře nevymezí dostatečně určitě rozsah situací, na niž by judikát měl dopadat, takže se stává, že krajské soudy pak aplikují rozhodnutí týkající se žalobců podávajících stovky víceméně frivolních a nepřilíš relevantních žalob (notoricky známé případy H. P. nebo P. Č.) na případ žalobce, který svými žalobami, jichž je v celkovém součtu méně než deset, toliko legitimně brojí proti nezákonnému postupu obecních úřadů, jež mu brání ve výkonu svobody shromažďování vydáváním rozhodnutí o jejich zákazu.

[15] Stranou nemůže zůstat ani skutečnost, že ačkoli povinností soudu I. stupně bylo rozhodnout o žalobcově správní žalobě do tří dnů, trvalo mu celých deset dní, než vydal napadené usnesení, a to žalobcovu právnímu zástupci nedoručil neprodleně, ale až za dalších šest dnů. I to svědčí o tom, jak vážně a svědomitě krajský soud přistupuje ke svému ústavně zakotvenému poslání být ochráncem ústavních práv občanů, a žalobce se domnívá, že i toto pochybení by mělo *obiter dictum* najít odraz v rozhodnutí o kasační stížnosti.

IV.

[16] Napadené usnesení bylo žalobci prostřednictvím jeho právního zástupce doručeno dne 28. 8. 2013, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

V.

[17] **Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby kasační soud po projednání jeho kasační stížnosti napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.**

VI.

[18] Ze stejných důvodů, pro něž žalobce žádal o osvobození od soudních poplatků v textu své správní žaloby, žádá o ně znovu i ve fasi řízení o kasační stížnosti, s tím, že ustálenou praxí kasačního soudu je na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnosti proti rozhodnutí o nepřiznání osvobození od nich netrvat.

V Brně dne 28. srpna 2013

Pavel Matějnj